

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobce: L. D. T. C., nar. X
bytem X
zastoupený advokátkou JUDr. Bc. Marcelou Lafek (roz. Oškrdovou)
sídlem Národní 416/37, Praha

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 7. 2024, č. j. MV-81484-4/SO-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 24. 7. 2024, č. j. MV-81484-4/SO-2024, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 13 200 Kč k rukám JUDr. Bc. Marcely Lafek, advokátky, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podanou žalobou brojil proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 24. 7. 2024, č. j. MV-81484-4/SO-2024, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR č. j. OAM-17141-12/ZM-2024 ze dne 23. 4. 2024, kterým bylo rozhodnuto o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty tak, že se žádost zamítá a zaměstnanecká karta se dle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zák. č. 326/1999 Sb., nevydává, neboť pobyt účastníka řízení na území není v zájmu České republiky.

II. Podání účastníků

2. V podané žalobě žalobce nejprve uvedl, že přicestoval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia a po příjezdu začal plnit účel pobytu a jazykový kurz navštěvoval i v době podání žaloby. Závěr, že „nemohl začít plnit účel pobytu“, je proto nesprávný. Jeho cílem je nadále vysokoškolské studium a následně získání trvalého pobytu na území ČR. Má proto zájem splnit podmínku pětiletého pobytu na základě dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání. V případě vydání zaměstnanecké karty hodlá nadále pokračovat ve studiu. Namítl, že nebyl v průběhu řízení dotazován na motivaci pro podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty, správní orgány k jeho úmyslům nic nezjišťovaly, neprovedly výslech jeho osoby, ani výslech zaměstnavatele a samy dovodily nesprávné závěry o důvodech pro postup, který zvolil. Žalobce má proto za to, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci a své závěry založily na domněnkách, které nemají oporu ve spisové dokumentaci.
3. Dále namítl, že změnu účelu pobytu v tomto případě zákon nepodmiňuje plynutím doby jako v případě jiných účelů pobytu, není proto podstatné, jak dlouho pobýval na území ČR, argumentace správních orgánů v tomto směru nemá oporu v zákoně a představuje nedovolené rozšíření negativních podmínek nad rámec zákona. Současně je podle něj závěr správních orgánů nepřezkoumatelný, neboť správní orgány nevyložily, jaká doba studia by byla adekvátní.
4. Za nesprávný označil i závěr, že pobyt žalobce není v zájmu České republiky na základě Programu klíčový a vědecký personál a Nařízení vlády č. 220/2019 Sb. (resp. 321/2022 Sb.), který je však určen pouze pro žádosti podávané prostřednictvím velvyslanectví, nikoli pro žádosti o změnu účelu pobytu, které jsou upraveny samostatně a které jsou zahajovány podáním žádosti ministerstvu vnitra na území České republiky, a na žalobce se tak nevztahuje. Zároveň je podle něj nesprávný, diskriminační a nepřezkoumatelný i výklad neurčitého právního pojmu „zájem České republiky“ učiněný správními orgány.
5. V posledním žalobním bodu namítl porušení rovnosti před zákonem a porušení zásady rozhodování skutkově podobných věcí shodně.
6. Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na skutková zjištění, která jsou obsahem správního spisu, a s ohledem na formulaci žalobních námitek i na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobci bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia a nic mu nebránilo tento účel nadále i plnit. Jeho pobyt se stal „nežádoucí“ až poté, kdy projevil svůj úmysl neplnit původně požadovaný účel pobytu, ale vykonávat zde právě „nežádoucí nekvalifikovanou práci“. Úmysl nadále neplnit povolený účel pobytu vyplývá právě z podané žádosti o zaměstnaneckou kartu. Žalobce náhlou změnu účelu pobytu ničím neodůvodnil. K námitce diskriminace odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 14/2022-34 ze dne 14. 7. 2022. Zdůraznila, že i s ohledem na to, že žádosti o Shodu s prvopisem potvrzuje: E. D.

zaměstnanecké karty občanů Vietnamu zastupitelský úřad v Hanoji nepřijímá, není žádoucí, aby občané Vietnamu za tímto účelem do České republiky přicházeli a pobývali na jejím území.

7. Zájem České republiky na pracovní migraci z Vietnamské socialistické republiky je omezen toliko na kvalifikované zaměstnance v programech k tomu určených tak, aby se minimalizovala bezpečnostní rizika plynoucí z nekontrolovaného přílivu nekvalifikované pracovní síly. Další pobyt žalobce na území České republiky na základě zaměstnanecké karty není v zájmu České republiky, neboť by tím došlo k popření smyslu a účelu omezení pracovní migrace pro občany Vietnamské socialistické republiky. Správní orgán prvního stupně proto postupoval v souladu s § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., když žádost zamítl, neboť pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky. K aktuální judikatuře správních soudů plně odkázala na odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 41 A 23/2024-28 ze dne 30. 9. 2024.
8. Žalobce v replice k vyjádření žalované setrval na svých námitkách a odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, a ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37.

III. Posouzení věci

9. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
10. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
11. Soud v nyní projednávané věci musí konstatovat, že prakticky shodné právní otázky, tj. zda může požádat vietnamský státní občan o zaměstnaneckou kartu v době, kdy pobývá na území ČR pro jiný účel než zaměstnání, a jaký je správný výklad neurčitého právního pojmu „zájem České republiky“, byly předmětem rozhodování Nejvyššího správního soudu v řadě rozhodnutí.
12. Klíčová jsou v tomto směru rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37 a ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, která jsou jistě jak žalobci, tak i žalované známá.
13. Zdejší soud si je vědom toho, že se senát 41 Krajského soudu v Brně odchýlil od právních závěrů Nejvyššího soudu, ale jak sám uvedený senát v rozsudku ze dne 30. 9. 2024, č. j. 41 A 23/2024-28, uvedl, že „v této věci rozhodl v rozporu s právním názorem plynoucím z rozsudků prvního a pátého senátu. S veškerým respektem a úctou vůči oběma rozhodujícím senátům Nejvyššího správního soudu s nimi totiž nesouhlasí. Je to nasnadě už z důvodů, které krajský soud blíže vložil v předchozí části tohoto rozsudku. Rozhodl se proto zahájit justiční dialog o právních otázkách, o něž tu jde. Nejvyšší správní soud by totiž podle krajského soudu měl názor plynoucí z rozsudků prvního a pátého senátu přehodnotit v rozšířeném senátu. Krajský soud se obává, že Nejvyšší správní soud nedocení následky, které by jeho právní názor mohl přinést.“ Cílem citovaného rozhodnutí bylo ze strany zdejšího soudu vyvolat debatu o správnosti dříve přijatých závěrů, nicméně, jak plyne z aktuální judikatury Nejvyššího

Shodu s prvopisem potvrzuje: E. D.

správního soudu, tento apel krajského soudu zůstal nevyslyšen, o čemž svědčí i zrušení citovaného rozhodnutí rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43.

14. K judikatornímu vývoji rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu po vydání rozsudku zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2024 lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 27. 11. 2024, č. j. 10 Azs 172/2024-44, či usnesení téhož soudu ze dne 24. 2. 2025, č. j. 4 Azs 251/2024-28, usnesení NSS ze dne 20. 2. 2025, č. j. 5 Azs 315/2024-29, či usnesení NSS ze dne 18. 2. 2025, č. j. 4 Azs 93/2024-39.
15. Právní názor formulovaný rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37, ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, a ze dne 27. 11. 2024, č. j. 10 Azs 172/2024-44, se tedy stal součástí ustálené a jednotné judikatury Nejvyššího správního soudu, jejíž případná změna je možná pouze prostřednictvím rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Zdejší soud zdůrazňuje, že Nejvyšší správní soud dle § 12 odst. 1 s. ř. s. ve správním soudnictví zajišťuje jednotu a zákonnost rozhodování rozhodováním o kasačních stížnostech v případech stanovených tímto zákonem. Zdejší soud s ohledem na uvedené proto následuje judikatorní linii vymezenou judikaturou Nejvyššího správního soudu a o rozhodl o žalobních bodech shodně jako v rozsudku zdejšího soudu ze dne 18. 12. 2024, č. j. 32 A 2/2024-43, následovně.
16. Soud při posouzení věci vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, který se zabýval obdobnou věcí.
17. Pro posouzení věci byla rozhodná právní úprava vztahující se k rozhodování o vydání zaměstnanecké karty, která je jedním z druhů povolení k dlouhodobému pobytu podle zákona o pobytu cizinců. Podle § 42g odst. 1 věty první tohoto zákona zaměstnanecká karta opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo která byla za splnění dalších zákonných podmínek oznámena. O zaměstnaneckou kartu lze žádat několika způsoby. Podle § 42g odst. 5 první a druhé věty zákona o pobytu cizinců *„[ž]ádost o vydání zaměstnanecké karty se podává na zastupitelském úřadu. V průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem může cizinec žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu.“* Toto ustanovení zároveň stanoví výjimky z posledně uvedené možnosti, z nichž však žádná nedopadá na věc žalobce.
18. Je-li žádost o vydání zaměstnanecké karty podána na zastupitelském úřadu, pak může mít na rozhodování o ní vliv omezení, k němuž vládu zmocňuje § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení *„[v]láda nařízením stanoví maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce na příslušném zastupitelském úřadu, jde-li o žádosti o zaměstnaneckou kartu“. Toto omezení se promítá i do způsobu, jakým zastupitelský úřad rozhodne o žádostech, které byly podány po dosažení stanoveného maximálního počtu. Podle § 169h odst. 4 zákona o pobytu cizinců „[v] případě rozvržení maximálního počtu žádostí o víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání a o zaměstnaneckou kartu na maximální počet žádostí, které lze podat v rámci jednotlivých vládou schválených programů, a maximální počet ostatních žádostí, je žádost rovněž nepřijatelná, pokud byl v příslušném kalendářním měsíci na příslušném zastupitelském úřadu podán maximální počet žádostí stanovený nařízením vlády vydaným podle § 181b odst. 2 pro jednotlivé vládou schválené programy nebo pro ostatní žádosti“.*

Shodu s prvopisem potvrzuje: E. D.

19. Ustanovení § 181b bylo do zákona o pobytu cizinců vloženo novelou provedenou zákonem č. 176/2019 Sb., která reagovala na předchozí praxi, kdy podávání žádostí o vydání zaměstnanecké karty na zastupitelském úřadu v Hanoji regulovala vláda usnesením ze dne 18. 7. 2018, č. 474, k imigraci do České republiky z Vietnamu – shrnutí situace a bezpečnostních rizik. Tímto usnesením vláda dočasně pozastavila sběr žádostí o zaměstnaneckou kartu na zastupitelském úřadu v Hanoji. Nejvyšší správní soud tehdy dospěl k závěru, že vláda nemohla takovouto regulaci provést interním aktem (usnesením), ani nařízením podle čl. 78 Ústavy České republiky, k čemuž jí tehdejší zákonná úprava neposkytovala prostor (srov. rozsudky NSS ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019-54, č. 3904/2019 Sb., body 34 až 57, a ze dne 6. 6. 2019, č. j. 1 Azs 56/2019-50, bod 23). Po nabytí účinnosti zákona č. 176/2019 Sb. se Nejvyšší správní soud k regulaci podávání žádostí o vydání zaměstnanecké karty vrátil, tentokrát ji však aproboval a příslušnou právní úpravu neshledal neústavní ani diskriminační (srov. již zmíněný rozsudek NSS č. j. 4 Azs 14/2022-34 nebo rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2024, č. j. 5 Azs 284/2023-35, body 25 až 43). Těmto závěrům přisvědčil rovněž Ústavní soud (usnesení Ústavního soudu ze dne 16. 8. 2022, sp. zn. II. ÚS 2041/22).
20. Vláda využila toto oprávnění a přijala nařízení vlády č. 220/2019 Sb. Toto nařízení stanovilo v § 1 odst. 2 a příloze č. 2 maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze v rámci období 1 roku podat na zastupitelském úřadu. Pro zastupitelský úřad České republiky v Hanoji byl stanoven maximální počet žádostí 200, tato kvóta je ale celá určena výhradně pro žádosti podávané v rámci vládního programu. Dle Nejvyššího správního soudu tato kvóta byla stanovena pro konkrétní zastupitelský úřad, a nikoli pro státní příslušníky Vietnamu. Jsou-li k tomu splněny další zákonné podmínky, tito cizinci mohou podat žádost o vydání zaměstnanecké karty buď na jiném zastupitelském úřadu, nebo přímo na ministerstvu.
21. V posuzované věci podal žalobce žádost o vydání zaměstnanecké karty za situace, kdy na území České republiky pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia podle § 42d zákona o pobytu cizinců. Studium se podle § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců rozumí také „*účast na jazykové a odborné přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy organizované veřejnou vysokou školou, nebo účast na jazykovém a odborném kurzu pořádaném v rámci programu Evropské unie nebo na základě mezinárodní smlouvy*“.
22. Zákonná úprava umožňuje, aby cizinec, který pobývá na území České republiky za určitým účelem, tento účel změnil. Podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „*cizinec, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. [...] Nové povolení k dlouhodobému pobytu dále nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno.*“
23. Ustanovení § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců stanoví, že ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává, jsou-li dány důvody pro neudělení dlouhodobého víza podle § 56 zákona o pobytu cizinců, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Mezi důvody nevydání tak patří i skutečnost, že „*pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území*“ (§ 56 odst. 1 písm. j)).

24. S ohledem na skutkové okolnosti věci na rozhodování o žádosti žalobce nebylo možné přímo použít nařízení vlády č. 220/2019 Sb. a jeho žádost proto nebyla nepřijatelná. Podle žalované však byl dán důvod nevydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
25. Soud k věci dále uvádí, že obdobnou věcí se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 Azs 158/2024-37. Zdůraznil v něm, že ministerstvo při rozhodování o žádosti o udělení dlouhodobého víza posuzuje také otázku, zda byl pobyt cizince na jeho území v zájmu České republiky. Nesplnění této podmínky je jedním z důvodů zamítnutí žádosti podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Původně se toto ustanovení, které bylo do zákona o pobytu cizinců vloženo jeho novelou provedenou zákonem č. 428/2005 Sb. s účinností od 24. 11. 2005, týkalo jen možného rozporu se zahraničněpolitickým zájmem České republiky. Novelou provedenou zákonem č. 427/2010 Sb. bylo slovo „zahraničněpolitickým“ s účinností od 1. 1. 2011 vypuštěno, což umožňuje zohlednit i jiné zájmy, např. zájem na bezpečnosti státu a jeho obyvatel, na získání kvalifikované pracovní síly atd. Takovýto zájem státu musí být transparentním způsobem projevený navenek (body 24 a 25 cit. rozsudku).
26. I v nyní posuzované věci je rozhodující, zda správní orgány řádně posoudily důvod nevydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, který spočívá v tom, že „*pobyt cizince na území není v zájmu České republiky*“. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu se podává, že uvedený důvod, a to i v části týkající se toho, zda pobyt cizince na území je či není v zájmu České republiky, musí být založen na vyhodnocení konkrétních individualizovaných rizik (např. rozsudky NSS ze dne 12. 5. 2022, č. j. 10 Azs 409/2021-50, body 18 a 19, ze dne 26. 5. 2022, č. j. 9 Azs 222/2021-32, bod 10, nebo ze dne 23. 6. 2023, č. j. 8 Azs 278/2021-52, body 38 a 41). Nepostačuje existence informací, která mohou být podkladem pro systémové řešení, samotné však nepostačují pro rozhodnutí v individuálním případě (srov. rozsudky NSS ze dne 3. 3. 2023, č. j. 8 Azs 321/2021-44, bod 13, a cit. rozsudek č. j. 10 Azs 389/2021-46, bod 12).
27. Dle závěru žalované zájem na tom, aby na území České republiky přijížděly z Vietnamu pouze osoby způsobilé zastávat pracovní pozice vyžadující vysokou kvalifikaci podle konkrétního programu (a nikoli osoby nesplňující potřebný stupeň kvalifikace), byl řádně vyjádřen v nařízení vlády č. 220/2019 Sb. Tento právní závěr nicméně přehlíží, že účelem tohoto nařízení nebylo omezit počet žádostí podávaných ministerstvu na území České republiky, nýbrž pouze těch, které jsou podávány na konkrétním zastupitelském úřadě (bod 27 cit. rozsudku). Právě v tomto kontextu Nejvyšší správní soud shledal ústavnost a nediskriminační povahu tohoto omezení (srov. výše cit. rozsudky NSS č. j. 4 Azs 14/2022-34 a č. j. 5 Azs 284/2023-35). Uvedené nařízení vlády nijak neomezuje cizince, včetně státních příslušníků Vietnamu, kteří na území České republiky již dlouhodobě pobývají a řádně zde plní původní účel pobytu, aby požádali podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o změnu účelu jejich pobytu. V této souvislosti lze podpůrně poukázat i na úmysl předkladatele vyjádřený v důvodové zprávě k zákonu č. 176/2019 Sb., podle níž „*[z]avedení kvót je navrhováno pouze vůči cizincům žádajícím ze zahraničí o vstup na území České republiky. Ve vztahu k cizincům, kteří již na území České republiky pobývají za jinými (neekonomickými) účely, a chtějí svůj účel pobytu změnit na výdělečný, není zapotřebí kvóty uplatňovat*“ (Poslanecká sněmovna, 8. volební období, 2017-2021, sněmovní tisk 203/0).
28. Žalovaná založila svůj právní závěr, že pobyt žalobce na území na základě zaměstnanecké karty není v zájmu České republiky, výlučně na úvaze, že stanovení maximálního počtu Shodu s prvopisem potvrzuje: E. D.

žádostí o zaměstnaneckou kartu podaných na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji podle nařízení vlády č. 220/2019 Sb. omezuje i možnost vydání zaměstnaneckých karet státním příslušníkům Vietnamu pobývajícím na území České republiky. Takovýto výklad je ale nesprávný. Nejenže přisuzuje uvedenému nařízení vlády regulaci, která v něm není, ale současně nezohledňuje požadavek, aby uvedený důvod nevydání zaměstnanecké karty byl u konkrétního žadatele vždy dostatečně individualizován.

29. Závěrem soud dodává, že pokud by to odůvodňovaly konkrétní okolnosti věci, žalovaná mohla zaměstnaneckou kartu nevydat, byl-li by k tomu dán některý z důvodů podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. To se týká i jí vyjádřené obavy z obcházení maximálního počtu žádostí podle nařízení vlády č. 220/2019 Sb. prostřednictvím jiných pobytových oprávnění. Žalovaná své rozhodnutí ale o tento důvod neopřela, ani jej detailněji neprokazovala. Zákonodárce sice mohl kvóty pro žádosti o zaměstnaneckou kartu spojit se státní příslušností, rozhodl se však pro jiné řešení (srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 158/2024-37, bod 29).

IV. Závěr a náklady řízení

30. S ohledem na vše shora uvedené soudem nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátit žalované k dalšímu řízení, ve kterém bude správní orgán vázán shora uvedeným právním názorem zdejšího soudu podle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s.
31. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení před krajským soudem, které důvodně vynaložil proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Za účelně vynaložené náklady vzal krajský soud zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a mimosmluvní odměnu zástupce žalobce za 3 úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, sepsání a podání žaloby, sepsání a podání repliky) po 3 100 Kč podle ustanovení § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném do 31. 12. 2024). Za úkony právní služby to činí celkem 9 300 Kč, k čemuž je nutné připočíst hotové výdaje po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, což činí dohromady částku ve výši 10 200 Kč. Žalovaná je tedy povinna zaplatit žalobci částku ve výši celkem 13 200 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnícké vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 31. března 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje: E. D.

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: E. D.